

Veel viis minutit. Yella sprintis trammipeatusest üle Europaplatzi pearaudteejaama poole. Paaniliselt libisesid ta silmad üle rongide sõiduplaani, kuni jäid pidama *Amsterdam Centraal*'il. Perroon 14, ülemine platvorm – see ka veel. Kodus oli ta raisanud väärtuslikku aega, et viimasel minutil katta perele eriti kaunis hommikusöögi-laud. Puuviljavaagna, värskelt pressitud apelsinimahla, isetehtud *granola*, ideaalselt keedetud munade ja kolme šokolaadisüdamega, et Davidil ja nende kahel pojalt oleks ema harjumatu eemalviibimine magusam.

Veel neli minutit. Miks ei kuulunud ta seda sorti naiste hulka, kes tänu varahommikustele jooksuringidele pargis suutsid vaevata läbida linnamaratoni, või vähemalt nende hulka, kellele oli hilinimine tänu joogale, meditatsioonile ja sügavale lõdvestumisele üks-puha? Ta pidi sellele rongile jõudma. Pooli hääli vabandades pressis Yella end läbi trobikonna ärireisijate, kes olid üliolulisi läbiraakimisi kevadboonuse jaotamise teemal alustanud juba eskalaatoril ja kellel ei tulnud mõttesegi teda mööda lasta. Hommikul kell pool seitse oli kõigil kiire.

Veel kolm minutit. Ootusärevus on reisimise juures kõige tore-dam, öeldakse. Ootamatu kutse polnud jätnud Yellale kuigi palju aega ettevalmistusteks ega rõõmustamiseks. Viimasel hetkel oli ta üsna valimatult pakkinud kokku rõivad, mis katsid terve ilmastiku-nähtuste spektri alates troopilisest kuumusest kuni kliriseva jääajani. Ülejäänud osa hiiglaslikust kohvrast oli pilgeni täis tuubitud perele mõeldud kingitusi, mille ta oli käigupealt oma rikkalikust kingituste-laekast välja võlunud. Dušist oleks ta küll võinud loobuda või siis vähemalt paksust sullejopest. Higi voolas mööda selga, kui ta viimast

jõudu kokku võttes vinnas raske kohvri rongitrepist üles. T-särk kleepis ihu külge, kopsud põlesid ja põsed hõõgusid nagu punased tomatid. Aga keda huvitas tema näovärv? Ainus, mis luges, oli tulemus. ICE 240 vuras juba Hollandi suunas, kui Yella vajus üliõnnelikult istmele. Tal jäi hingetõmbamiseks aega kuus ja pool tundi.

Vaevalt oli Yella jõudnud jope maha koorida, paigutada ära kohvri ja avada eneseoptimeerimist õpetava käsiraamatu, mis oli ammust aega ta öökapil tolmu kogunud, kui üks laps karjus luust ja lihast läbilõikava häälega üle vaguni: „Emme, üles. Emme. Ma ärkasin. Emme, kas ma võin tõusta? Emme, mis hommikusöögiks on? Emme. Emme üles.” Tema poja hääl kõlas piinlikult valjusti üle suure vaguni. Etteheitvate pilkude rahe all otsisid ta sõrmed ripsmeduši, Playmobili mängukujude, pooliku Haribo kummikommi-paki, niiskete salvrätide, majavõtme, märkmiku ja laadimisjuhtme vahelt telefoni.

„Emme, üles. Emme. Ma ärkasin,” algas tekst otsast peale, seekord veel pisut valjemini.

Hommikuse kiirustamisega oli Yella unustanud maha võtta telefoni äratuse, mille helina oli Leo isa abiga tema jaoks salvestanud. Kolm aastat tagasi oli Yellat jõulupuu all pisarateni liigutanud Leo kähe hääl ja susisev s, millega poeg oli naeru kõhistades sõnu linti lugenud. Nüüdseks oli ta seda teksti nii sageli lõputu kordusena kuulnud, et ta kirus Davidi idee maapõhja. Siiski ei lubanud ta süda helinat ära kustutada. Lõppeks ei susistanud ta esimese klassi poiss enam ammu s-i ja isegi Leo väike vend Nick oskas keerulisi sõnu ilma äpardusteta hääldada.

„Emme, kas ma võin tõusta? Emme, ma ärkasin. Emme, mis hommikusöögiks on?”

Hoolitsetud soengu ja Angela Merkeli suunurkadega äridaam tulistas tema poole hävitavaid pilke ja torkas oma nimetissõrme nagu mõõga sildi „Vaikne tsoon” suunas, mis tähistas ala nende inimeste jaoks, kes tahtsid lõõgastuda. Yella jaoks hetkel kättesaamatu seisund.

Kui sageli oli ta siis, kui poegadele õhtuti ette lugedes tukkuma jäi, soovitud paari päeva ainult iseenda tarbeks – ilma kohustuste, kohutumiste, pesumägede ja äratuskellata? Lõpuks oli ta selle saanud ja nüüd oli kuri karjas. Isegi hääletuks lülitatud telefoniga õnnestus Yellal kunsttükk olla korruga kahes kohas. Pool temast püüdis peita pea mugavalt kokku rullitud sullejopesse ja leevendada möödunud nädalate unevõlga, teine pool tormas lakkamatult mööda Berliini korterit ja korraldas päeva. Söögivahe tunni võileivad, kehalise kasvatuse riided, teade kooli fotograafide, nõusolek lasteaia väljasõiduks: mõttes tõmbas ta maha punkte oma kujuteldavast *to-do*-listist, kuni tal läks järsku südame alt õõnsaks: *Nicki poripüksid ripuvad veel pesunööri*, kirjutas ta WhatsAppi. Vastuseks ei saanud ta ei kahte sinist konksukest ega sõnumit. David oli kas stressis või endiselt pahane.

Kui rong jõudis Stendalisse, kujutas ta mõtteisse suikunud ette, kuidas David üritab poisse õigeks ajaks kooli ja lasteaeda viia. Puuduvad teated on head teated, ütles ta endale, ja surus alla piinava vajaduse iga viie minuti tagant järele uurida, kas kodus on ikka kõik korras. Seda ei teinud ta ju ka siis, kui teisipäeviti ja neljapäeviti oli Davidi kord lapsi ära viia ja Yella võttis varase ärataja kohustuse enda peale. Ööpäev läbi tegutseva iduettevõtte kontoritöötajana oli Yella ülesanne teistele kohtumisi kokku leppida. Ta ise ei olnud reisimisega harjunud. Yella imestas, kui veider tundus üksi, ilma oma väikese pereta teel olla. Mõttes kuulis ta koolikella helinat ja lasteaia ukse pauguga kinni langemist. Ta nägi vaimusilmas Davidit, kes saabus tagasi tühja korterisse, võttis nõud hommikusöögilaualt ja asetaski nõudepesumasinasse, viis välja prügi ja vanapaberi, parandas vannitoas tilkuvat veekraani, avastas ohtes poripüksid ja jõi veel tassi kohvi, kuni tal ei olnud enam ühtegi põhjust, miks tööga pihta hakkamist rohkem edasi lükata. Yella peas kajasid mehe rasked sammud lõputus koridoris ja kabinetiuukse iseloomulik naksatus, kui see ägisedes tema selja taga sulgus. Kui lapsed olid titaeast välja kasvanud, nõutas kirjanik kaaralnaga nurgatõa endale ja oma tööle.

Tapeedimuster kadus terve hulga käsikirjaliste märkmete, fotode, ajaleheväljalõigete, kunstipostkaartide, väljamõeldud üldpilaanide, uurimistöo andmete ja isevalmistatud kartoteegitahvli alla, mille David tõstis iga päev ümber oma teise romaani saja seitsmeteistkümne peatüki lühiaandmeid sisaldavaid värvilisi kartoteegikaarte. Yella vältis Davidi ohetest läbi imbunud tuba. Allasurutud küsimused töö edenemise kohta olid aastate jooksul, mil kunagi nii kõrgelt hinnatud autor oma materjali läbi näris, vormunud Yella maos millekski klombilaadseks. Yella heitis piinavad kahtlused esialgu kõrvale ja rahustas end mõttega, et ebageeldiv pakitsus kõhupiirkonnas peab olema nälg. Kui ta võttis ülevalt kotist välja juustuvoileiva, kukkus talle vastu saladuslik ümbrik.

Väljas kihutasid mööda Wolfsburg ja lõputu Volkswageni tehas, temas möllasid vastandlikud tunded, kui ta tõstis vaguni põrandalt üles mõistatusliku kirja. Kuigi ta oli teate saanud alles neliteist päeva tagasi, olid ümbrikul selgelt näha kasutamise jäljed. Yella oli kirja käes keeranud ja pööranud, oli selle nurka visanud, uuesti välja võtnud ja iga üksikut sõna nii pingsalt uurinud, kuni tähed silme ees tantsu löid. Ümbrikut lahti rebides oli ta sügavalt ohanud, ta ohkas ka kaks nädalat hiljem.

H.T. – ilutses tagaküljel suurte enesekindlate tähtedega saatja nimi. Ta veri hakkas kunstipärast kalligraafilist tindikirja nähes pulbitsema. Hoogsad tähed, mida eraldasid paksud punktid, troonisid paberil nagu kaks hüüumärki ja väljendasid ema temperamenti. Helehall siidipaber krabises vaikselt, kui Yella avas ümbriku, mille sisu oli tal juba ammu peas. *Mu armsad*, kõlas kummaliselt ebamäärane sissejuhatus, mille Henriette Thalberg oli energilise käega vanamoodsale kutsekaardile kirjutanud. *Ma tahaksin teie kõigiga midagi rahulikult arutada. 4. kuni 8. mai. Te ei pea millegi pärast muretsema, öömaja on korraldatud.*

Kirjaga oli kaasas koopia linnaplaanist, millele oli märgitud punane X.

„Kas see on aardekaart?” oli Leo erutatult küsinud ja haaranud marmelaadiste sõrmedega paberi järele.

„Vanaema kutsub meid külla,” oli hämmeldunud Yella selgitanud.

„Vanaema Lilla?” oli Nick vaimustunult hüüdnud ja vennalt kaardi käest rebinud. „Kas ta peitis meie jaoks kuhugi aarde?”

Ta pojad armastasid Davidi ema, kes sai oma hüüdnime tänu säravale sirelikarva juuksevärvile, mida ta iga kahekümne kahe päeva tagant ühes peenes salongis värskendamas käis. Poisid külastasid vanavanemaid regulaarselt nende Potsdami aiamaajas, kus vanaema keetis nendega lahtisel lõkketulel omakasvatatud aedviljast nõiasuppi, samal ajal kui vanaisa Peter pühendas lapselapsi hellalt mesitarude ja kompostihunniku saladustesse.

„Teine,” oli Yella öelnud. „Kölni vanaema.”

Pojad kaotasid silmapilkselt huvi küllakutse vastu. Yella ei saanud seda neile pahaks panna. Ta ema, kes oli harjunud nelja tütreaga, ei ilmutanud elavaloomuliste poiste suhtes ei kannatust ega mõistmist.

„Nad on nii aktiivsed,” kurtis ta sageli. Halvustavast toonist, millega ta seda sõna pillas, jäi kõlama, justkui oleks temperament raske kuritegu.

Yella katastroofihäirekell oli kirja lugedes kohe lööma hakanud. Ootamatu perekonnakohtumine? Juba kahe nädala pärast? Milline kummaline krüptiline kutse! Mida ometi tahtis ema nendega arutada? Kõige mõistatuslikum oli siiski sihtkoht, mille Henriette Thalberg oli uudise teatamiseks välja valinud. Toon oli käskiv, põhjus saladuslik, koht suisa alarmeeriv. Miks pidi kohtumine aset leidma just sellel maalapikesel, mida kogu Thalbergide perekond oli kaksikümmend aastat ühiselt vältinud? Ta oli peaaegu pikali kukkunud, kui sai aru, et kaardil oli kujutatud tükikest Hollandi Põhjamererannikust. Miks Holland? Miks just Bergen? Miks see küla, kus nende isa oli enam kui kaksikümmend aastat tagasi liiklusõnnetuses hukkunud? Yella ei suutnud ikka veel toibuda asjaolust, et ema oli valinud perekonna kokkusaamiseks sellise tähendusliku paiga. Kas Henriette Thalberg

oli otsustanud selle sümboolse koha kasuks, et edastada häid või halbu uudiseid?

„Mida ta teist tahab?” oli David küsinud, kui oli kirja põhjalikult uurinud. Ema polnud oma väimeest kuigi südamlikult Thalbergide perekonda vastu võtnud. Nüüd oli David loomulikult veendunud selles, et *Mu armsad* käis eelkõige nelja õe kohta. Ka praegu ei suutnud Yella leida ühtegi veenvat vastust küsimusele, mis peitub selle küllakutse taga. Nostalgiapuhang? Igatsus möödunu ja tervikliku perekonna järele, kes nad kunagi olid olnud? Igatsus tütarde järele? Kas ema tahtis tagantjärele tähistada oma kuuekümnendat sünnipäeva, mis oli kaks aastat tagasi koroona tõttu ära jäänud? Või oma pensionile minekut? Aga sellest oli ka juba mitu aastat möödas. Kas mõni ema arvukatest vabatahtlikest töödest oli jõudnud ümmarguse verstepostini? Oli ta valitud kiriku nõukokku või saanud ordeni töö eest Kölni toidupangas? Mida ometi tahtis ema neile sellisel tülikal moel teatada? Ja miks pidid nad selleks ülepeakaela reisima Hollandi Põhjamererannikule? Kas võis olla tegemist mingi vana perekonnasaladusega, millelt sai ainult seal loori heita?

Yella ei teadnud, mida ta peaks tundma. Ta suurim hirm oli, et kutse on kuidagi seotud isa õnnetusega. Aga mida uut sai kaks-kümmend aastat hiljem ilmned a liiklusõnnetuse kohta, mille oli põhjustanud ja mille ainus tunnistaja oli torm? Tal ja perel oli kulu- nud tohutult palju aega ja jõudu, et elu pärast isa surma uuesti röö- passe seada, ja tal ei olnud vähimatki tahtmist meenutada uuesti seda fataalset päeva, mis oli rebinud tema eluloo kaheks. Tema kodune argipäev pakkus ka ilma mineviku pusletükkideta piisa- valt väljakutseid.

Henriette Thalbergi kiri oli kärgatanud nagu pomm keset õdede elu- sid. Yella kiire küsimuse oli ema tõrjunud jaheda SMS-iga: *Ma ei taha kõike neli korda rääkida*, oli ta kirjutanud.

Näljaselt juustuleiba neelates keris Yella telefonis uuesti vestlust, mis oli pärast kutse saabumist ödede WhatsAppi rühmas lõkkele lõonud. Ta uuris iga üksikut kommentaari ja otsis seni märkamata jäänud infot. Yella soovis, et ta oleks sama eneseteadlik nagu ta väike õde Helen, kes asjaliku loodusteadlasena osutas faktidele: *Mul pole mõtteski hakata ette muretsema*, kirjutas ta. *Selleks on aega ka siis, kui me teame, milles asi on.*

Ma ei pidanud vastu, sekkus Amelie, Heleni kaksikõde. *Ma ei jätnud ema enne rahule, kui ta telefoni vastu võttis. Ta ei reetnud midagi. Ta tahab kõigiga korraga rääkida.*

Miks ta ometi ei ütle, milles asi, pahandas Helen. *Me pole ju kinos, kus on vaja kunstlikult pinget üleval hoida.*

Tema reaktsioon näitas, et ta ei suhtunud asjasse siiski nii rahulikult, nagu väitis. Helen suhtles õdedega harva. „Ma ei ole helistaja tüüp,” ütles ta alati. Tegelikult jagas auahne teadlane oma elu ja probleeme teistega vaid vastumeelselt. Ta ei pidanud perekonnast suurt lugu. Ei sellest, et luua kauaaegse elukaaslase Pauliga oma perekond, ega ka sellest, et hoolitseda olemasoleva eest. Yellale valmistas Heleni rangus ja vähene paindlikkus sageli muret. Nüüd oli ta erandkorras oma noorema õega ühel arvamusel.

See ei pea midagi halba tähendama, kommenteeris Amelie, jättes Heleni tigidale märkusele reageerimata. *Võib-olla tahab ema meid jälle kokku tuua. Sellest on tohutu aeg möödunud, kui me midagi koos tegime. Ja veel Hollandis – mida paremat tahta.*

Üksikul Ameliel oli lihtne rääkida. Ühelt tööotsalt teisele liikudes ja pidevalt põgenedes krooniliselt ebapüsivatest suhetest ja elukohtadest, ei takistanud ükski kohustus teda spontaanselt minevikku reisimast.

Ainus, kes spekulatsioonides ei osalenud, oli nende suur õde Doro. Ülimalt hõivatud kostüümikunstnik navigeeris kiirkäigul läbi kadestamisväärset glamuurse elu. Oma auhinnatud ja ekstravagantsete lavakostüümidega oli Doro Thalberg saavutanud rahvusvahelise

kuulsuse. Yella hoidis nagu varandust ajakirja Vogue numbrit, mis oli tema suure õe rõivamudelitele pühendanud tervelt kaheksa kõrgläikelist lehekülge. Doro lendas vahetpidamata edasi-tagasi oma Kölni ateljee, erinevate lavade ja filmivõttepaikade vahel ja korraldas nagu muuseas ka teismelise tütre elu. Tal oli olnud õnne leida teisel abielukatsel Baieri ürgmees Ludwig, kelle hobi oli Lucy eest hoolitsemine ja oma eduka naise tööalase ja koduse tagala kindlustamine. Keegi ei pääsenud mööda pea kahemeetrise raskest mehest, kes oleks võinud teha karjääri väljaviskajana. Dorol oli nähtavasti parematki teha, kui osaleda tormilises vestluses ema teemadel. Ilmselt oli ta stressis, koosolekul, kostüümiproovil või kõigel korraga.

„4. kuni 8. mai, viis päeva!” oli David ohkinud. Sellal, kui mees silmitses kriitilisel moel kutset, astus nende esimeses klassis käiv poeg uhkelt perekalendri juurde, et kanda sisse väljasõit mere äärde. Alates poisi kooliminekest proovis Yella teda õpetada oma kohustusi ise kirja panema.

„4. mai,” oli Yella ette lugenud.

Leo oli õige numbri üles leidnud ja silmapilkselt nutma puhkenud, kui sai aru, et puhkus kattub Penelope sünnipäevaga. Juba kaks nädalat polnud Leo rääkinud millestki muust kui oma kooliõe rüütlipeost ja Elsa-kostüümist, mida ta sellel puhul kanda kavatses.

Pilguheit ülitihedale perekalendrile külmpäeval oli piisav, et Yellat lõplikult paanikasse ajada. Kohutav, kui palju sotsiaalseid kohustusi võib olla ühel nelja- ja kuueaastase pojaga perekonnal. Nick tähistas lasteaias maade päeva, kus ta oli määratud „Itaalia” rühma pitsat küpsetama, Leod ootasid ees hambaarst, kooriproov, ujumistund ja Penelope rüütli-sünnipäev. Kõigele lisaks oli Davidil just tolle reedel kauaoodatud visiit kiropraktiku juurde („see neetud istumine”) ja nädalavahetusel kahepäevane seminar oma kirjutamisõpilastega. Kuhu peaksid nad veel mahutama pika üllatusnädalavahetuse Hollandi rannikul?

Pärast poolepäevast järelemõtlemist oli Yella mure asendunud korraliku portsu ärritusega. Mis saab olla nii oluline, et seda pole võimalik edasi lükata? Miks ei võinud ema pikemalt ette planeerida? Miks ei võinud ta nendega aega kokku leppida? Kuidas ta seda endale ette kujutas?

Ma jätan ära, oli Yella tippinud. Poistega tervelt viieks päevaks Hollandisse on õudukas. Ja David annab töö pärast otsad.

Keset ööd oli ta kõik vastuväited südamedelt ära kirjutanud ja kümme minutit hiljem väidetelaviini, miks ta mitte mingil juhul Hollandisse sõita ei saa, jälle kustutanud. Pärast Amelie rahustavaid sõnu seisis peregrupis kaheksa korda järjest tema nimi ja teade: *Sõnum kustutatud.*

Mis seal seisis?, oli Amelie järgmisel hommikul ilma keerutamata küsinud.

Et mul on stress, oli Yella ausalt vastanud.

Amelie oli kohe teele pannud portsu südamedega emotikone. *Ole kallistatud.*

Mul on sama, kirjutas Helen. *Ma pidin kõik plaanid ümber tegema.*

Yella oli peaaegu emale ära ütlemas, kui lõpuks saabus sõnum Dorolt. Suur öde ei reageerinud sõnagagi nende vestlusele ema kutse põhjuste kohta. *Mul on nii hea meel meie kohtumise üle*, kirjutas ta. *Ma ei jõua ära oodata.* Ja selle all seisis otsustav viide, mis muutis Yella jaoks kõik. Vestlusgrupi loomisel oli Helen valinud sellele proosalise ja ülilühikese nime 4T, justkui oleksid nad üks keemilistest ühenditest, millega ta iga päev suure farmaatsiaettevõtte laboris eksperimenteeris. Hiljem täiendas Amelie liiga asjalikku nimetust nelja ristikulehega. Nüüd oli Doro profiili jälle uuendanud. Yella süda hakkas kiiremini lööma, kui ta luges, millise nime suur öde oli valinud. Tundus, justkui ta oleks leidnud võlusõna, mis avas ukse salajasse maailma. Doro oli andnud grupile uue nime: *Suveõed*. *Suveõed!* Selles sõnas peegeldusid tuhanded mälestused õnnelikest aegadest. Kui kaua polnud Doro, Yella, Amelie ja Helen end enam pidanud

üheks tervikuks ja suveõdedeks? Mitte kunagi polnud neli tüdrukut olnud teineteisele lähedasemad kui lõputul suvepuhkusel, mille nad traditsiooniliselt veetsid Hollandi Põhjamererannikul Bergenis. Igal suvel elasid nad metsikut elu kämpingu, ranna ja küla kolmnurgas. Kui neli tüdrukut parasjagu meres ei mänginud või supelnud, tormasid nad telkide vahel ringi, esinesid improviseeritud laval (nende ansambli nimi oli Doro ja Teised), müüsid limonaadi, omatehtud suppi, muffineid või värvitud kive. Kui päike pika päeva lõpus vette loojus, möllasid nad kämpinguplatsi ümber laiuvates nõiduslikes luitemetsades, kuni pimedus nad endasse neelas. Lapsepõlveparadiisi meenutamine tõi Yella näole naeratuse. Suveõdedel oli ühtepuhku liiv varvaste vahel, juuksed tuulest sassis ja nad sõid terve suve seda, mida gaasipliidi kahel leegil kergesti valmistada sai – nädalate kaupa rand, kämping ja makaronid kas punase, roheline või valge kastmega. Laste õnneks polnud midagi rohkem vaja! Iga suve lõpus nuttis Yella kibedasti, kui kolmerealise Volkswageni bussi tagumisest aknast paistis kämpinguplatsi sulguv tõkkepuu ja varsti pärast seda algasid kool ja tülid. „Me ei kõlba argipäeva,” oli Doro alati öelnud. „Me oleme ju suveõed.”

Doro oli kuusteist, Yella kolmteist, kaksikud Helen ja Amelie kõigest üheksa, kui isa Bergen Binneni ja Bergen aan Zee vahelisel teel autoavariis surma sai ja nende lapsepõlve ja puhkuse Hollandi rannikul alatiseks lõpetas. Sellest oli möödunud kakskümmend aastat. Kakskümmend aastat, mille jooksul olid nende elud lahku triivinud. Suveõed eksisteerisid nüüd vaid nagu eraldunud satelliidid, iga öde tiirlemas oma trajektoorigil. Yella oli katkenud arhitektuuriõpingute järel jäänud pidama Berliini, Amelie oli pärast viimast suhtepankrotti maandunud Wuppertalis, kus ta aitas ühel sõbrannal avada pakendivaba supermarketit. Helen elas Frankfurdi eeslinnas ja Doro nimetas elukohana Rimowat, oma lemmikkohvribrändi. Seejuures oli tema ainus, kes polnud Kölnist ära kolinud. Emaga kohtus ta pingsa töö tõttu siiski harva.

Suure pere kokkukutsumine oli enam kui keeruline. Põhjuseks polnud ei koroonaga ega lahutavad kilomeetrid. Henriette Thalberg ei jätnud vahele ühtegi Doro glamuurset esietendust, kuid muus osas säras tütarde elus eelkõige puudumisega. „Ma ei taha end peale suruda,” ütles ema sageli, hääles kõlamas kübe etteheidet. Tegelikult oli talle vastumeelne astuda territooriumile, kus tuli arvestada teiste harjumuste ja tempoga. Kompromissid talle ei sobinud.

Suveõed? Kas ema tahtis kunagist puhkusetraditsiooni taas-elustada? Tahtis ta unustusehõlmast päästa muretu ja õnneliku perekonna, kes nad kunagi olid olnud? See nii paljude emotsioonidega laetud võlusõna sundis Yella lõpuks nõusse. Võib-olla pakkus pikk nädalavahetus viimast võimalust, et vana peretraditsiooni jätkata ja suveõdedele uut elu sisse puhuda?

Mobiili vibreerimine katkestas Yella mõttelõnga. Hüpikaken teatas, et Amelie on teinud postituse Instagrami.

Lühike filmijupp näitas startivaid lennukeid Köln/Bonni lennujaamas. „Flying into the weekend,” kõlas sädelev pildiallkiri.

Siis kaamera pöördus ja näitas Amelied, kes lõi – seljakott seljas – tantsu Amsterdamis suunduva reisibussi ees. „Häda. Lennuki jaoks pole raha,” tunnistas ta hämmastava aususega konto *Asjadeotsimine Ameliega* 14 500 jälgijale. Erinevalt Yellast, kes oli sageli kimpus käheda häälega, ja Dorost, kes nangunii kõigist üle kostis, kõlas Amelie hääle nagu pehme karamell. Pikkade blondide lokkide, ülilühikesest musta- ja valgeruudulise kleidi ja lilleustriliste paksude Dr. Martensi saabastega nägi ta endiselt välja nagu abiturient. Terve parv meessoost jälgijaid ja imetlejaid külvas ta kommentaarides üle komplimentidega. Paljud neist ei teinud saladust, et tahaksid hea meelega kohtuda Ameliega ka päriselus. Lühike film pärines juba eelmisest õhtust. Järgnesid vaated öisest bussist, kus polnud näha ega kuulda suurt midagi peale kõrvalistuja läbilõikava norskamise, seejärel tulid ülesvõtted lõputust järjekorrast autoparkla käimla ees, Amsterdam

Sloterdijki trööstitust vihmajärgus bussijaamast ja ringidest Amelie silmade all, mida peale ta enda loomulikult keegi ei märganud. Kõige lõpus oli postitus üürilgrattaga. Yella kadestas oma õde. See oli juba ammu Hollandisse kohale jõudnud.